

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא- key:	

בבא קמא-הגזול ומאכיל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קטז:
הגזול שדה מחבירו ונטלוה מסיקין, אם מכת מדינה היא - אומר לו הרי שלך לפניך, אם מחמת הגזולן - חייב להעמיד לו שדה אחר.													■
מאן דתני מסיקין לא משתבש, ומאן דתני מציקין לא משתבש: מאן דתני מציקין לא משתבש, דכתיב: (דברים כ"ח) במצור ובמצוק ומאן דתני מסיקין לא משתבש, דכתיב: (דברים כ"ח) יירש הצלצל ומתרגמיני: יחסניניה סקאה.	רב נחמן בר יצחק:												■
אם מחמת הגזולן - חייב.													■
היכי דמי?													◇
אילימא דאנסוה לארעא דידיה ולא אנסוה כולי ארעא													!
הא מרישא שמעת מינה:													⋮
אם מכת מדינה היא כו'	[רישא]												⋮
אי לא - לא													⋮
לא צריכא, דאחוי אחויי.													◇
הב"ע - כגון דאנסוה עכו"ם ואמרי ליה אחויי ארעתי, ואחויי ההוא בהדיהו.	לישנא אחרינא:												◇
ההוא גברא דאחויי אכריא דחטי דבי ריש גלותא, אתא לקמיה דרב נחמן													○
חייביה רב נחמן לשלומי.	[רב נחמן]												◇
יטיב רב יוסף אחוריה דרב הונא בר חייא, ויטיב רב הונא בר חייא קמיה דרב נחמן													○
דינא או קנסא?	רב הונא בר חייא לרב נחמן:												◇
מתניתין היא	א"ל: [רב נחמן]												!
אם מחמת הגזולן - חייב להעמיד לו שדה אחר	דתנן:												■
ואוקימנא דאחויי אחויי.													■
מאי נפקא לך מיניה אי דינא אי קנסא?	בתר דנפק, א"ל רב יוסף לרב הונא בר חייא:												⋮
אי דינא - גמרינן מיניה, אי קנסא - לא גמרינן מיניה.	א"ל: [רב הונא בר חייא]												!
ומנא תימרא דמקנסא לא גמרינן?													⋮
בראשונה היו אומרים המטמא והמנסך, חזרו לומר אף המדמע	דתניא:												■
חזרו אין, לא חזרו לא, מאי טעמא? לאו משום דקנסא הוא, וקנסא לא גמרינן מיניה.													!
לא, מעיקרא סברי: להפסד מרובה חששו, להפסד מועט לא חששו, ולבסוף סברי: להפסד מועט נמי חששו.													⋮
איני?													⋮
בראשונה היו אומרים המטמא והמדמע, חזרו לומר אף המנסך	והא תני אבוה דרבי אבין:												⋮
חזרו אין, לא חזרו לא, מאי טעמא? לאו משום דלא גמרינן מקנסא													⋮
לא, מעיקרא סברי כרבי אבין, ולבסוף סברי כרבי ירמיה.													!
מעיקרא סברי כרבי אבין													!
זרק חץ מתחילת ארבע ולבסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו - פטור, שהרי עקירה צורך הנחה היא, ומתחייב בנפשו	דאמר רבי אבין:												■
ולבסוף סברי כר' ירמיה													!
משעת הגבהה קנייה איחייב ליה ממון, מתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך.	דא"ר ירמיה:												■
רב הונא בר יהודה איקלע לבי אביוני, אתא לקמיה דרבא	[רב הונא בר יהודה]												○

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator											
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כלום מעשה בא לידך?	א"ל: [רבא]												ק.ז.
ישראל שאנסוהו עובדי כוכבים והראה ממון חבירו בא לידי וחייבתיו	א"ל: [רב הונא בר יהודה]												ק.ז.
אהדר עובדא למריה	א"ל: [רבא]												ק.ז.
ישראל שאנסוהו עובדי כוכבים והראה ממון חבירו - פטור, ואם נטל ונתן ביד - חייב.	דתניא:												ק.ז.
אם הראה מעצמו, כנשא ונתן ביד דמי.	רבה:												ק.ז.
ההוא גברא דאנסוהו עובדי כוכבים, ואחוי אחמרא דרב מרי בריה דרב פנחס בריה דרב חסדא													ק.ז.
א"ל: דרי ואמטי בהדן													ק.ז.
דרא ואמטי בהדיהו													ק.ז.
אתא לקמיה דרב אשי, פטריניה.	[רב אשי]												ק.ז.
אם נשא ונתן ביד - חייב	א"ל רבנן לרב אשי: והתניא:												ק.ז.
הני מילי היכא דלא אוקמיה עילויה מעיקרא, אבל היכא דאוקמיה עילויה מעיקרא - מיקלי קלייה.	א"ל: [רב אשי]												ק.ז.
אמר לו אנס הושיט לי פקיע עמיר זה או אשכול ענבים זה, והושיט לו - חייב	איתיביה רבי אבהו לרב אשי:												ק.ז.
הכא במאי עסקינן - כגון דקאי בתרי עברי נהרא.													ק.ז.
דיקא נמי, דקתני הושיט ולא תני תן, ש"מ.													ק.ז.
ההוא שותא דהוו מנצו עלה בי תרי, האי אמר דידי הוא והאי אמר דידי הוא, אזל חד מנייהו ומסרה לפרהגנא דמלכא													ק.ז.
יכול לומר אנא כי מסרי דידי מסרי.	אביי:												ק.ז.
וכל כמיניה?	א"ל רבא:												ק.ז.
משמתנין ליה, עד דמייית ליה וקאי בדינא.	אלא אמר רבא:												ק.ז.
ההוא גברא דהוה בעי אחוויי אתיבנא דחבריה, אתא לקמיה דרב													ק.ז.
לא תחוי ולא תחוי	א"ל: [רב]												ק.ז.
א"ל: מחוינא ומחוינא.													ק.ז.
יתיב רב כהנא קמיה דרב, שמטיה לקועיה מיניה.	[רב כהנא]												ק.ז.
(ישעיהו נא) בניך עולפו שכבו בראש כל חוצות כתוא מכמר, מה תוא זה כיון שנפל במכמר אין מרחמין עליו, אף ממון של ישראל כיון שנפל ביד עובדי כוכבים אין מרחמין עליו.	קרי רב עילויה:												ק.ז.
א"ל רב: כהנא, עד האידנא הוו פרסאי דלא קפדי אשפיכות דמים, והשתא איכא יוונאי דקפדו אשפיכות דמים ואמרי מרדין מרדין, קום סק לארעא דישראל, וקביל עלך דלא תקשי לרבי יוחנן שבע שנין.	[רב]												ק.ז.
אזיל אשכחיה לריש לקיש דיתיב וקא מסיים מתיבתא דיומא לרבנן	[רב כהנא]												ק.ז.
אמר להו: ריש לקיש היכא?	[רב כהנא]												ק.ז.
אמרו ליה: אמאי?													ק.ז.
אמר להו: האי קושיא והאי קושיא, והאי פירוקא והאי פירוקא.	[רב כהנא]												ק.ז.
אמרו ליה לריש לקיש.													ק.ז.
אזל ריש לקיש א"ל לרבי יוחנן: ארי עלה מבבל, לעיין מר במתיבתא דלמחר.	[ריש לקיש]												ק.ז.
למחר אותבוה בדרא קמא קמיה דר' יוחנן													ק.ז.
אמר שמעתתא ולא אקשי, שמעתתא ולא אקשי													ק.ז.
אנחתיה אחורי שבע דרי עד דאותביה בדרא בתרא.													ק.ז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
א"ל רבי יוחנן לר"ש בן לקיש: ארי שאמרת נעשה שועל	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
אמר: יהא רעוא דהני שבע דרי להו חילוף שבע שנין דאמר לי רב.	[רב כהנא]											○	ק"ו
קם אכרעיה, א"ל: נהדר מר ברישא												○	ק"ו
אמר שמעתתא ואקשי, אוקמיה בדרא קמא, אמר שמעתתא ואקשי.												○	ק"ו
ר' יוחנן הוה יתיב אשבע בסתרי, שלפי ליה חדא בסתרא מתותיה, אמר שמעתתא ואקשי ליה, עד דשלפי ליה כולהו בסתרי מתותיה עד דיתיב על ארעא.	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
רבי יוחנן גברא סבא הוה ומסרחי גביניה, אמר להו: דלו לי עיני ואחזייה	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
דלו ליה במכחלתא דכספא												○	ק"ו
חזא דפרטיה שפוותיה, סבר אחור קמחיך ביה, חלש דעתיה ונח נפשיה.												○	ק"ו
למחר אמר להו רבי יוחנן לרבנן: חזיתו לבבלאה היכי עביד?	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
אמרו ליה: דרכיה הכי.												○	ק"ו
על לגבי מערתא, חזא דהוה הדרא ליה עכנא	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
א"ל: עכנא, עכנא, פתח פומיך ויכנס הרב אצל תלמיד, ולא פתח. יכנס חבר אצל חבר, ולא פתח. יכנס תלמיד אצל הרב, פתח ליה	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
בעא רחמי ואוקמיה.	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
א"ל: אי הוה ידענא דדרכיה דמר הכי לא חלשא דעתי, השתא ליתי מר בהדן	[רבי יוחנן]											○	ק"ו
א"ל: אי מצית למיבעי רחמי דתו לא שכיבנא אזילנא, ואי לא - לא אזילנא, הואיל וחליף שעתא חליף.	[רב כהנא]											○	ק"ו
תייריה, אוקמיה, שייליה כל ספיקא דהוה ליה ופשטינהו ניהליה.												○	ק"ו
דילכון אמרי, דילהון היא.	היינו דאמר ר' יוחנן:											■	ק"ו
ההוא דאהוי אמטכסא דר' אבא												○	ק"ו
יתיב ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא ויתיב ר' אילעא גבייהו, סבור לחיוביה מהא דתנן:	[ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא]											■	ק"ו
דן את הדין, זיכה את החייב וחייב את הזכאי, טימא את הטהור וטיהר את הטמא מה שעשה עשוי וישלם מביטו	[תנן]											■	ק"ו
והוא שנשא ונתן ביד.	א"ל ר' אילעא, הכי אמר רב:											■	ק"ו
אמרי ליה: זיל לגבי דר"ש בן אליקים ורבי אלעזר בן פדת, דדייני דינא דגרמי.												○	ק"ו
אזל לגבייהו, חייבי' ממתני':	[ר"ש בן אליקים ורבי אלעזר בן פדת]											■	ק"ו
אם מחמת הגזלן - חייב להעמיד לו שדה אחר	[תנן]											■	ק"ו
ואוקימנא דאהוי אהויי.												■	ק"ו
ההוא גברא דהוה מפקיד ליה כסא דכספא, סליקו גנבי עילויה, שקלה יהבה להו												○	ק"ו
אתא לקמיה דרבה, פטריה.	[רבה]											■	ק"ו
האי מציל עצמו בממון חבריו הוא	א"ל אביי:											?	ק"ו
חזינן, אי איניש אמיד הוא - אדעתא דידיה אתו, ואי לא - אדעתא דכספא אתו.	אלא אמר רב אשי:											■	ק"ו
ההוא גברא דהוה מפקיד גביה ארנא דפדיון שבויים, סליקו גנבי עילויה, שקלה יהבה ניהלייהו												○	ק"ו
אתא לקמיה דרבה, פטריה.	[רבה]											■	ק"ו
והא מציל עצמו בממון חבריו הוא	א"ל אביי:											?	ק"ו

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- !</p>
<p>מקרא- key:</p>	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator											
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין לך פדיון שבויים גדול מזה.	א"ל: [רבה]											!	◊
ההוא גברא דאקדים ואסיק חמרא למברא קמי דסליקו אינשי במברא, בעי לאטבועי, אתא ההוא גברא מלח ליה לחמרא דההוא גברא ושדייה לנהרא וטבע													◊
אתא לקמיה דרבה, פטריה.	[רבה]												◊
והא מציל עצמו בממון חבריו הוא	אמר ליה אביי:											?	
האי מעיקרא רודף הוה.	א"ל: [רבה]											!	◊
רבה לטעמיה												■	
רודף שהיה רודף אחר חבריו להורגו, ושיבר את הכלים, בין של נרדף בין של כל אדם - פטור, שהרי מתחייב בנפשו	דאמר רבה:											■	◊
ונרדף ששיבר את הכלים של רודף - פטור, שלא יהא ממונו חביב עליו מגופו, אבל של כל אדם - חייב, דאסור להציל עצמו בממון חבריו	[רבה]											■	◊
ורודף שהיה רודף אחר רודף להציל, ושבר כלים, בין של נרדף בין של כל אדם - פטור, ולא מן הדין, אלא שאם אי אתה אומר כן, אין לך אדם שמציל את חבריו מן הרודף.	[רבה]											■	◊
שטפה נהר, אומר לו הרי שלך לפניך.													■
הגוזל שדה מחבירו ושטפה נהר - חייב להעמיד לו שדה אחר, דברי ר' אלעזר	ת"ר: [רבי אלעזר]												◊
אומר לו הרי שלך לפניך.	הכמים:												◊
במאי קא מיפלגי?													^
ר"א דרש ריבוי ומיעוטי: (ויקרא ה') וכחש בעמיתו - ריבוי, בפקדון - מיעט, (ויקרא ה') כל אשר ישבע עליו לשקר - חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה - ריבה הכל, ומאי רבי? רבי כל מילי, ומאי מיעט? מיעט שטרות.	[רבי אלעזר]												!
ורבנן דרשי כללי ופרטי: וכחש - כלל, בפקדון - פרט, או מכל - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט דבר המיטלטל וגופו ממון, אף כל דבר המיטלטל וגופו ממון, יצאו קרקעות שאין מטלטלין, יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות - שאע"פ שמטלטלין אין גופן ממון.	[רבנן]												!
הגוזל את הפרה ושטפה נהר - חייב להעמיד לו פרה, דברי ר' אלעזר	והדתניא: [רבי אלעזר]												◊
אומר לו הרי שלך לפניך	הכמים:												◊
התם במאי קמיפלגי?													?
התם במאי עסקינן - כגון שגול שדה מחבירו והיתה פרה רבוצה בו ושטפה נהר, דר' אלעזר לטעמיה, ורבנן לטעמיהו.	רב פפא:												!
הגוזל את חבריו, או שהלוה הימנו, או שהפקיד לו בישוב - לא יחזיר לו במדבר, על מנת לצאת במדבר - יחזיר לו במדבר.													■
מלוה משתלמת בכל מקום, אבידה ופקדון אין משתלמין אלא במקומן	ורמינהו:												?
ה"ק: מלוה ניתנה ליתבע בכל מקום, אבידה ופקדון לא ניתנו ליתבע אלא במקומן.	אביי:												!
על מנת לצאת במדבר.													■
פשיטא													?
לא צריכא, דא"ל: ליהוי האי פקדון גבך דאנא למדבר נפיקנא, וא"ל איהו: אנא למדבר נמי בעינא למיפק, אי בעינא לאהדרינהו לך התם מהדרנא לך.													!
האומר לחבירו גולתיך, הלוייתי, הפקדת אצלי, ואיני יודע אם החזרת לך אם לא החזרת לך - חייב לשלם													■
אבל אם אמר לו איני יודע אם גולתיך, אם הלוייתי, אם הפקדת אצלי - פטור מלשלם.													■
מנה לי בידך, והלה אומר איני יודע - רב הונא ורב יהודה אמרי: חייב	איתמר: [רב הונא ורב יהודה]												◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator											
מקרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
פטור.	ר"נ ור' יוחנן:										◊	◊	קיה.
חייב, ברי ושמא - ברי עדיף	רב הונא ורב יהודה אמרי:										■	◊	קיה.
פטור, אוקי ממונא בחזקת מריה.	ר"נ ור' יוחנן אמרי:										■	◊	קיה.
אבל אם אמר לו איני יודע אם הלוייתי - פטור	תנן:										◊	◊	קיה.
ה"ד?											◊	◊	קיה.
אילימא דלא קא תבע ליה											!	◊	קיה.
רישא נמי דלא קא תבע ליה, אמאי חייב?											◊	◊	קיה.
אלא דקתבע ליה											!	◊	קיה.
פטור מלשלם לא	וקתני סיפא:										■	◊	קיה.
לעולם דלא קא תבע ליה, ורישא בבא לצאת ידי שמים.											!	◊	קיה.
האומר לחבירו מנה לי בידך, והלה אומר איני יודע - חייב בבא לצאת ידי שמים.	איתמר נמי, א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:										■		קיה.
הגונב טלה מן העדר והחזירו, ומת או נגנב - חייב באחריותו												■	קיה.
לא ידעו בעלים לא בגניבתו ולא בחזירתו, ומנו את הצאן ושלמה היא - פטור.												■	קיה.
לדעת - צריך דעת, שלא לדעת - מנין פטור, וכי קתני ומנו את הצאן והיא שלימה - אסיפא	רב:										◊	◊	קיה.
בין לדעת בין שלא לדעת - מנין פטור, וכי קתני ומנו והיא שלימה פטור - אכולה	שמואל:										◊	◊	קיה.
לדעת - מנין פטור, שלא לדעת - אפי' מנין נמי לא צריך, וכי קתני ומנו את הצאן והיא שלימה - ארישא	רבי יוחנן:										◊	◊	קיה.
לדעת - מנין פטור, שלא לדעת - צריך דעת, וכי קתני ומנו את הצאן והיא שלימה - ארישא.	רב חסדא:										◊	◊	קיה.
מ"ט דרב חסדא? הואיל ואנקטה נגרי ברייתא.	רבא:										■	◊	קיה:
ומי אמר רבא הכי?											◊		קיה.
האי מאן דחזייה לחבריה דאגבה אימרא מעדרא דידיה, ורמא ביה קלא ושדייה, ולא ידע אי הדריה אי לא הדריה, ומת או נגנב - חייב באחריותו	האמר רבא:										■	◊	קיה.
מאי לאו אע"ג דמני											◊		קיה:
לא, דלא מני.											!	◊	קיה:
ומי אמר רב הכי?											◊		קיה:
החזירו לעדר שבמדבר - יצא	והאמר רב:										■	◊	קיה:
מודה רב ברקועתא.	רב חנן בר אבא:										!	◊	קיה:
לימא כתנאי:											◊	◊	קיה:
הגונב טלה מן העדר, וסלע מן הכיס - למקום שגנב יחזיר, דברי רבי ישמעאל	[רבי ישמעאל]										■	◊	קיה:
צריך דעת בעלים	רבי עקיבא:										■	◊	קיה:
סברוה, דכולי עלמא אית להו דרבי יצחק											◊	◊	קיה:
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה	דאמר רבי יצחק:										■	◊	קיה:
מאי לאו בסלע לדעת, ובפולגתא דרב ושמואל, בטלה שלא לדעת, ובפולגתא דרב חסדא ור' יוחנן.											◊	◊	קיה:
בשומר שגנב מרשות בעלים - כ"ע לא פליגי כדרב חסדא, והכא בשומר שגנב מרשותו שיחזיר למקום שגנב קמיפלגי	רב זביד משימה דרבא:										!	◊	קיה:
כלתה לו שמירתו	ר"ע סבר:										◊	◊	קיה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא כלתה לו שמירתו.	ור' ישמעאל סבר:									◆	■	!
לימא, מנין פוטר תנאי היא												ז
הגוזל את חברו והבליע לו בחשבון - תני חדא: יצא	דתניא: [תני חדא]									◆	■	ז
לא יצא	ותניא אידך:									◆	■	ז
סברוה, דכ"ע אית להו דר' יצחק												ז
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה	דאמר: [רבי יצחק]											■
מאי לאו בהא קמיפלגי:												ז
מנין פוטר	דמ"ד יצא - סבר:									◆	■	ז
מנין אינו פוטר	ומאן דאמר לא יצא - סבר:									◆	■	ז
אי סבירא לן כר' יצחק, כ"ע לא פליגי דמנין פוטר, אלא בדברבי יצחק קמיפלגי:	אמרי:											!
מר אית ליה דר' יצחק	[מ"ד יצא]									◆	■	!
ומר לית ליה דר' יצחק.	[מאן דאמר לא יצא]									◆	■	!
ואי בעית אימא: דכ"ע אית להו דר' יצחק, ולא קשיא: הא דמני ורמא ליה בכיסיה, והא דמני ורמא ליה.												!
ואיבעית אימא: אידי ואידי דמני ורמא בכיסיה, הא דאית ליה זווי אחריני בכיסיה, הא דלית ליה זווי אחריני בכיסיה.												!
אין לוקחין מן הרועים צמר וחלב וגדיים, ולא משומרי פירות - עצים ופירות אבל לוקחין מן הנשים כלי צמר ביהודה, וכלי פשתן בגליל, ועגלים בשרון												■
וכולן שאמרו להטמין - אסור.												◆
ולוקחין ביצים ותרנגולין מכל מקום.												■
אין לוקחין מן הרועים לא עזים ולא גדיים, ולא גזין ולא תלושין של צמר, אבל לוקחין מהן תפורין מפני שהן שלהן	ת"ר:											◆
ולוקחין מהן חלב וגבינה במדבר ולא בישוב												◆
ולוקחין מהן ד' וה' צאן, ד' וה' גזין, אבל לא שתי צאן ולא שתי גזין.	[ת"ק]											◆
בייתות לוקחין מהן, מדבריות אין לוקחין מהן	רבי יהודה:											◆
כללו של דבר: כל שהרועה מוכר ובעל הבית מרגיש בו - לוקחין מהן, אין מרגיש בו - אין לוקחין מהן.												◆
לוקחין מהן ד' וה' צאן, ד' וה' גזין.	אמר רב:											◆
השתא יש לומר ארבעה זבנינן, חמשה מיבעיא?												ז
ארבעה מתוך חמשה.	רב חסדא:											!
ארבעה מעדר קטן, וחמש מעדר גדול.	איכא דאמרי, א"ר חסדא:											!
הא גופא קשיא, אמרת: ד' וה' צאן, ד' וה' גזין ד' וה' - אין, אבל שלש - לא												ז
אבל לא שתי צאן.	אימא סיפא:											ז
הא שלש זבנינן												ז
לא קשיא: הא כבריייתא, הא בכחישתא.												!
בייתות לוקחין מהן, מדבריות אין לוקחין מהן כו'.	רבי יהודה:											■
ר"י ארישא קאי ולחומר, או דלמא אסיפא קאי ולקולא?	איבעיא להו:											^

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ארישא קאי ולחומרא, דאמר: לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן, הני מילי בייתות, אבל מדבריות - אפילו ארבעה וחמשה לא או דלמא אסיפא קאי ולקולא, דאמר: אבל לא שתי צאן ולא שתי גזיון, הני מילי מדבריות, אבל בייתות - שתים נמי לוקחין?												▲	קיה:
לוקחין בייתות מהן ואין לוקחין מהן מדבריות, ובכל מקום לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן מדאמר בכל מקום, ש"מ אסיפא קאי ולקולא, ש"מ.	ת"ש: דתניא, ר"י											■ !	קיה:
ולא משומרי פירות כו'.												■	קיש:
רב זבין שבישתא מאריסא	[רב]											○ ◊	קיש:
ולא משומרי פירות - עצים ופירות	א"ל אביי, והא תנן:											■ ז	קיש:
ה"מ בשומר, דלית ליה בגופא דארעא מידי, אבל אריס דאית ליה בגווייה, אימא מדנפשיה קא מזבין.	א"ל: [רב]											○ !	קיש:
שומרי פירות, לוקחין מהן כשהן יושבין ומוכרין והסלין לפנייהם וטורטני לפנייהם וכולן שאמרו הטמן - אסור	ת"ר:											■	קיש:
לוקחין מהן מפתח הגינה, אבל לא מאחורי הגינה.												■	קיש:
גזלן, מאימת מותר לקנות הימנו? רב אמר: עד שתהא רוב משלו	איתמר: [רב]											■ ◆	קיש:
אפילו מיעוט שלו.	שמואל:											■ ◆	קיש:
אורי ליה רב יהודה לאדא דיילא, כדברי האומר: אפילו מיעוט שלו.	[רב יהודה]											■	קיש:
ממון מסור - רב הונא ורב יהודה, חד אמר: מותר לאבדו ביד	חד: [רב הונא/רב יהודה]											■ ◆	קיש:
אסור לאבדו ביד.	וחד: [רב הונא/רב יהודה]											■ ◆	קיש:
לא יהא ממונו חמור מגופו	מ"ד מותר לאבדו ביד:											■	קיש:
דלמא הוה ליה זרעא מעליא, וכתביב: (איוב כ"ז) יכין רשע וצדיק ילבש.	מ"ד אסור לאבדו:											■	קיש:
רב חסדא הוה ליה ההוא אריסא דהוה תקיל ויהיב תקיל ושקיל, סלקיה, קרא אנפשיה: (משלי י"ג) וצפון לצדיק חיל חוטא.	[רב חסדא]											○ ◊	קיש:
(איוב כ"ז) כי מה תקות חנף כי יבצע כי ישל אלוה נפשו - רב הונא ורב חסדא, חד אמר: נפשו דנגזל	חד: [רב הונא/רב חסדא]											■ ◆	קיש:
נפשו של גזלן.	וחד: [רב הונא/רב חסדא]											■ ◆	קיש:
מ"ד נפשו של גזלן, דכתיב: (משלי א') כן ארחות כל בוצע בצע את נפש בעליו יקח												■	קיש:
מ"ד נפשו של גזלן, דכתיב: (משלי כ"ב) אל תגזול דל כי דל הוא ואל תדכא עני בשער, כי ה' יריב ריבם וקבע את קובעיהם נפש.												■	קיש:
ואידך נמי הכתיב: נפש בעליו יקח												ז	קיש:
מאי בעליו? בעליו דהשתא.												!	קיש:
ואידך נמי הכתיב: וקבע את קובעיהם נפש												ז	קיש:
מה טעם קאמר, מה טעם וקבע את קובעיהם? משום דקבעי נפש.												!	קיש:
כל הגוזל את חבריו שוה פרוטה - כאילו נוטל נשמתו ממנו, שנאמר: כן ארחות כל בוצע בצע את נפש בעליו יקח, ואומר: (ירמיהו ה') ואכל קצירך ולהמך בניך ובנותיך, ואומר: (יואל ד') מחמס בני יהודה אשר שפכו דם נקי בארצם, ואומר: (שמואל ב' כ"א) אל שאלו ואל בית הדמים על אשר המית את הגבעונים.	רבי יוחנן:											■	קיש:
מאי ואומר												ז	קיש:
וכ"ת, נפש דידיה, אבל נפש בניו ובנותיו לא, ת"ש: בשר בניו ובנותיו												!	קיש:
וכ"ת, הני מילי היכא דלא יהיב דמי, אבל היכא דיהיב דמי לא, ת"ש: מחמס בני יהודה אשר שפכו דם נקי בארצם												!	קיש:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
וכ"ת, ה"מ היכא דקעביד בידיים, אבל גרמא לא, ת"ש: אל שאול ואל בית הדמים על אשר המית את הגבעונים, וכי היכן מציינו שהרג שאול את הגבעונים? אלא מתוך שהרג נוב עיר הכהנים שהיו מספיקין להן מים ומזון, מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן.												!	◊	קוט	
אבל לוקחין מן הנשים.													■	<	קוט
לוקחין מן הנשים כלי צמר ביהודה וכלי פשתן בגליל, אבל לא יינות ושמנים וסלתות, ולא מן העבדים, ולא מן התינוקות	ת"ר:												■	◊	קוט
מוכרת אשה בארבעה וחמשה דינר, כדי לעשות כפה לראשה	אבא שאול:												■	◊	קוט
וכולן שאמרו להטמין - אסור													■	◊	קוט
גבאי צדקה לוקחין מהן דבר מועט, אבל לא דבר מרובה													■	◊	קוט
והבדדין לוקחין מהן זתים במידה ושמן במידה, אבל לא זיתים במועט ושמן במועט	[ת"ק]												■	◊	קוט
לוקחין מנשים זתים במועט בגליל העליון, שפעמים אדם בוש למכור על פתח ביתו, ונותן לאשתו ומוכרת.	רשב"ג:												■	◊	קוט
רבינא איקלע לבי מחוזא, אתו נשי דבי מחוזא רמו קמיה כבלי ושירי, קביל מינייהו.	[רבינא]												○	קוט	
גבאי צדקה מקבלין מהן דבר מועט, אבל לא דבר מרובה	רבה תוספאה לרבינא, והתניא:												■	;	קוט
הני לבני מחוזא דבר מועט נינהו.	א"ל: [רבינא]												!	קוט	
מוכין שהכובס מוציא - הרי אלו שלו, והסורק מוציא - הרי אלו של בעה"ב.													■	מ	קוט
כובס נוטל ג' חוטין והן שלו, יתר מכן - הרי אלו של בעה"ב, אם היה שחור ע"ג הלבן - נוטל את הכל והן שלו.													■	קוט	
החייט ששייר את החוט כדי לתפור בו, ומטלית שהיא ג' על ג' - הרי אלו של בעה"ב.													■	קוט	
מה שההרש מוציא במעצד הרי אלו שלו, ובכשיל - של בעל הבית, ואם היה עושה אצל בעה"ב - אף הנסרים של בעה"ב.													■	קוט	
לוקחין מוכין מן הכובס, מפני שהן שלו	ת"ר:												■	◊	קוט
הכובס נוטל שני חוטין העליונים והן שלו ולא יטיל בו יותר משלשה חובין													■	◊	קוט
ולא יסרוק הבגד לשתיו אלא לערבו													■	◊	קוט
ומשויהו לארכו אבל לא לרחבו, ואם בא להשוותו עד טפח רשאי.													■	◊	קוט
שני חוטין.	אמר מר:												■	<	קוט
שלש	והאנן תנן:												■	◊	קוט
לא קשיא: הא באלמי, והא בקטיני.													!	◊	קוט
ולא יסרוק הבגד לשתיו אלא לערבו.													■	<	קוט
והתניא איפכא													■	;	קוט
לא קשיא: הא בגלימא, הא בסרבלא.													!	◊	קוט
ולא יטיל בו יותר משלשה חובין.													■	<	קוט
אמטויי ואתויי חד, או דלמא אמטויי ואתויי תרי?	בעי רבי ירמיה:												^	◊	קוט
תיקו.													■	קוט	
ומשויהו לארכו אבל לא לרחבו.													■	<	קוט
והתניא איפכא													■	;	קוט
לא קשיא: הא בגלימא, הא בהמיוני.													!	◊	קוט

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-הגוזל ומאכיל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קט:
אין לוקחין מן הסורק מוכין, מפני שאינו שלו, ובמקום שנהגו להיות שלו - לוקחין	ת"ר:												קט:
ובכל מקום לוקחין מהן כר מלא מוכין וכסת מלאה מוכין, מאי טעמא? קנהו בשינוי.													קט:
אין לוקחין מגדין לא אירין ולא נירין, ולא פונקלין ולא שיורי פקיעות, אבל לוקחין מהן בגד מנומר, ערב ושתי, טווי ואריג.	ת"ר:												קט:
השתא טווי שקלי, ארוג מבעיא?	אמר:												קט:
מאי אריג? תיכי.													קט:
אין לוקחין מן הצבע לא אותות ולא דוגמות ולא תלושים של צמר, אבל לוקחין מהן בגד צבוע, טווי בגדים.	ת"ר:												קט:
השתא טווי שקיל, בגדים מיבעיא?													קט:
מאי בגדים? נמטי.													קט:
הנותן עורות לעבדן, הקיצועין והתלושין - הרי אלו של בעל הבית, והעולה ומשטף במים - הרי אלו שלו.	ת"ר:												קט:
אם היה שחור כו'.													קט:
קצרא שמיה, וקצרא שקיל ליה.	רבי יהודה:												קט:
הכל עולין למנין תכלת, ויצחק ברי קפיד עליהו.	רבי יהודה:												קט:
חייט ששייר את החוט כו'.													קט:
וכמה לתפור?													קט:
מלא מחט חוץ למחט.	רב אסי:												קט:
מלא מחט וחורץ למחט כמלא מחט, או דלמא מלא מחט וחורץ למחט משהו?	איבעיא להו:												קט:
החייט ששייר את החוט פחות מכדי לתפור בו, ומטלית שהיא פחותה משלש על שלש, בזמן שבעל הבית מקפיד עליהן - הרי אלו של בעל הבית, אין בעל הבית מקפיד עליהן - הרי אלו שלו	ת"ש, דתניא:												קט:
אי אמרת בשלמא מלא מחט וחורץ למחט כמלא מחט, פחות מכאן חזי לסיכתא, אלא אי אמרת מלא מחט וחורץ למחט משהו, פחות מכאן למאי חזי? אלא ש"מ: מלא מחט וחורץ למחט כמלא מחט, שמע מינה.													קט:
מה שהחרש כו'.													קט:
מה שהחרש מוציא במעצד, והנפסק במגירה - הרי אלו של בעל הבית, והיוצא מתחת מקדח ומתחת רהיטני, והנגרר במגירה - הרי אלו שלן	ורמינהו:												קט:
באתרא דתנא דידן איכא תרתי חציני, לרבתי קרי לה כשיל, ולזוטרתי קרי לה מעצד, באתרא דתנא ברא חד הוא דאיכא, וקרו לה מעצד.	רבא:												קט:
ואם היה עושה אצל כו'.													קט:
מסתתי אבנים - אין בהם משום גזל	ת"ר:												קט:
מפסגי אילנות, מפסגי גפנים, מנקפי היגי, מנכשי זרעים ועודרי ירקות, בזמן שבעה"ב מקפיד עליהם - יש בהן משום גזל, אין בעל הבית מקפיד עליהן - הרי אלו שלו.													קט:
כשות וחזיז - אין בהם משום גזל, באתרא דקפדי - יש בהן משום גזל.	רבי יהודה:												קט:
ומתא מחסיא - אתרא דקפדי הוא.	רבינא:												קט:
הדרן עלך הגוזל בתרא וסליקא לה מסכת בבא קמא.													קט: